

46. **Fryderyk Franciszek Chopin**, ur. 22 lutego 1810 w Żelazowej Woli nad Utrą, zm. 17 października 1849 w Paryżu (za datę urodzin przyjmowano jakiś czas mylnie dzień 1 marca 1809), był synem Francuza, emigranta, Mikołaja Chopina, pochodzącego z Marainville w Lotaryngii i przybyłego do Polski podczas powstania kościuszkowskiego, w którym brał udział, oraz Polki, Justyny Krzyżanowskiej. Najwymowniejszym świadectwem polskości Chopina jest narodowy styl jego muzyki.

Do lat 20 przebywał Chopin w Warszawie i na wsi pod Warszawą. Tu poznał pieśni i tańce ludowe, do których powracał później niemal we wszystkich swoich utworach. W r. 1830, bezpośrednio przed wybuchem powstania listopadowego, Chopin wyjechał z Polski i już do końca życia został za granicą, głównie w Paryżu. Z tęsknoty za Polską i z bólu zawiedzionych nadziei po upadku powstania płynęła nuta melancholii i żalu, właściwa jego muzyce. Gruźlica wyczerpująca jego organizm spotęgowała stan przygnębienia i smutku. Lecz obok nuty żalu w muzyce Chopina panuje nastrój pogody i zdrowia, a nawet niezwyklej siły, z natury bowiem usposobienie jego było pogodne, a nawet wesołe. Chopin był pomysłowy i dowcipny, skłonny do żartów; wzrósł w atmosferze salonów arystokratycznych i zachował typowy dla niej wdzięk i wytworność kultury.